

RĂȚUȘCĂ CEA URÂTĂ

Într-o primăvară o rață aștepta nerăbdătoare să iasă rățuștele din ouă. De îndată ce coaja ouălor începu să crape, de acolo au ieșit, rând pe rând, cinci rățuște frumoase, care măcăiau întruna:

– Mac! Mac! Mac!
Mamă Rață, vrem la lac!
Le privi rața cu drag:
– Ce rățuște minunate
În puf galben îmbrăcate!
Mac! Mac! Mac!
Le voi duce azi la lac!

Apoi rața s-a uitat în cuibar. Rămăsese un ou, mai mare decât celelalte, care nu se mai spărgea!

– Am să mai clocesc puțin! oftă rața și se așează iar pe cuibar.

Cioc! Cioc! În cele din urmă, coaja oului crăpă! Din el se rostogoli o rățușcă urâtă, cu pene cenușii și cu un cap mare.

– Nu prea seamănă cu celelalte, zise uimită rața. Dar nu-i nimic, o duc la scăldat și o fac frumoasă!

După amiază, rața își duse odraslele în curtea păsărilor. Aici rățușca fu ciupită, înghiontită și luată peste picior de celelalte orătănii.

– Hi-hi-hi! Ha-ha-ha!
Orice pasăre râdea,
Hi-hi-hi! Ha-ha-ha!
Urâtă-i rățușca ta,
Îi lipsește grația!

Cu toate acestea,
rața îi luă apărarea:

– Deși frumoasă nu-i,
N-o las în voia nimănui,
Fiindcă e copilul meu,
Nu-ndrăzniți să-i faceți rău!

Biata rățușcă! Răbdă cât răbdă, iar peste câteva zile se strecură prin gard și fugi. Ajunsă la o baltă, se tupilă în stufăriș. Aici stătu toată noaptea, ostenită și amărâtă. Dimineață, au văzut-o două găște sălbatice, care s-au uitat lung la ea:

– Ce ești tristă, pui de rață? o întrebară ele.

– Sunt urâtă, nătăfleată,
Toți îmi zic că nu sunt rață!

Și în curte, și la baltă
Cum apar, ei râd îndată.

Între trestii mă ascund,
Că nu vreau să-i mai aud!

Gâștele au mângâiat-o. Ele o considerau
drăguță și au devenit prietene. Dar s-au auzit
împușcături: poc! poc! erau vânătorii. Cele două
gâște au zburat, iar rățușca s-a ascuns în stufăriș
și tremura de frică. Deodată, în fața ei apăru un
câine mare. El o mirosi și plecă de acolo
fără să o înhațe.

„Doamne! Sunt atât de urâtă!
Nici câinii nu vor să mă muște!”
oftă rățușca.

Rățușca părăsi balta și spre seară ajunse la un bordei în care trăiau o bătrână, un motan și o găină. Motanul știa să toarcă și să se alinte, iar găina făcea ouă. Bătrâna nu vedea prea bine și de aceea i se păru că rățușca era o rață mare și grasă care s-a rătăcit.

– Chiar îmi pare bine! a spus bătrâna. Acum o să am și ouă de rață. Trebuie să o pun la încercare.

Rățușca a fost pusă la încercare timp de trei săptămâni, dar ouă nu a făcut. Într-o dimineață, a cuprins-o un dor de apă și o poftă grozavă să înoate, așa că ieși din casă și porni spre baltă.

Toamna a dus-o bine, dar a venit o iarnă geroasă. Biata rățușcă nu mai găsea ușor de mâncare. Aproape moartă de foame, a fost găsită de un țăran milostiv. El a luat rățușca și a dus-o acasă.

Țăranul avea doi copii neastâmpărați, care nu o lăsau în pace nicio clipă. Într-o zi, au făcut-o să răstoarne vasul cu făină și ulciorul cu lapte. De supărare, țăranul a dat-o afară din casă și rățușca s-a întors iar la baltă. Își făcu culcuș în trunchiul unui copac putred, în care locui toată iarna.

Când veni primăvara, rățușca ieși din culcușul ei și văzu că poate să-și întindă larg aripile. Ea s-a ridicat în zbor și a ajuns într-o grădină mare, în care erau meri înfloriți și tufe de liliac mirositor, care creșteau chiar pe malul lacului.

Deodată, pe suprafața apei s-au așezat trei lebede care pluteau grațios. Rățușca nu mai văzuse niciodată păsări așa de frumoase. Erau albe ca zăpada, aveau gâturi lungi și mlădioase și un glas deosebit. Ea se rușină de urâtenia ei și o cuprinse o mâhnire ciudată, însă îndrăzni să se apropie de ele.